

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Zástěrou,
sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 1554/6, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, č. j. 34229/18/5000-10610-712427,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 2. 2018, č. j. 694258/18/3000-11481-711989, kterým správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinného ze spáchání dvou přestupků dle zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb,

v rozhodném znění (dále jen „zákon o EET“). První ze spáchaných přestupků spočíval v tom, že žalobce v rozporu s § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o EET dne 24. 10. 2017 v 11:57 hod. v provozovně na adrese H. 1636/35, B., porušil povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně a vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne, tím, že neodeslal datovou zprávu o tržbě ve výši 274 Kč z kontrolního nákupu správce daně a nevystavil správci daně účtenku, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o EET. Druhý ze spáchaných přestupků spočíval v tom, že žalobce v rozporu s § 18 odst. 1 písm. a) zákona o EET dne 3. 11. 2017 v 11:23 hod. v provozovně na adrese H. 1636/35, B., porušil povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně tím, že neodeslal datovou zprávu o tržbě ve výši 352 Kč z kontrolního nákupu správce daně, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o EET. Za spáchání uvedených přestupků uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 37 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá, že jeho jednání nenaplnilo materiální stránku přestupku, neboť nebylo škodlivé alespoň do té míry, aby přesáhlo minimální hranici typové škodlivosti dané ve znacích skutkové podstaty deliktu, jehož se měl žalobce dopustit. To plyne zejména z marginálních částek, o které se mělo v případě jím spáchaných přestupků jednat, stejně jako ze skutečnosti, že z těchto částek byla odvedena příslušná daň, a nebyl tak porušen primární cíl správy daní. Pochybení žalobce bylo pouze formální, procesní či technického charakteru. Zároveň správní orgán prvního stupně dle žalobce není oprávněn argumentovat při naplnění materiální stránky přestupku s poukazem na ochranu spotřebitele, potíráním zájmu společnosti na rovném a spravedlivém podnikatelském prostředí, neboť k ochraně těchto zájmů není zákonem zmocněn.
4. Žalobce dále uvádí, že správní orgán prvního stupně se dopustil nesprávného procesního postupu ve věci, neboť postupoval při jeho činnosti v provozovně žalobce dle ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), konkrétně podle ustanovení o vedení místního šetření ve smyslu § 80 a násl. daňového řádu. Dle žalobce měl správní orgán prvního stupně postupovat podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, v rozhodném znění (dále jen „kontrolní řád“), a neučinil-li tak, dopustil se významného procesního pochybení ve svém postupu, neboť tak připravil žalobce o možnost podat proti kontrolním protokolům dle § 12 kontrolního řádu námitky. Nutnost použití kontrolního řádu dle žalobce zjevně vyplývá taktéž z jazykového označení nákupu dle § 24 zákona o EET jako „kontrolního“. Důkazy, opatřené správním orgánem prvního stupně v řízení s žalobcem, jsou tak za subsidiárního použití § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) ke kontrolnímu řádu nezákonně získanými důkazy.
5. Žalobce dále namítá, že pokuta ve výši 37 000 Kč je pro žalobce likvidační, neboť pro něj znamená uzavření provozovny, pročez byla tato pokuta stanovena nezákonně. S ohledem na specifické okolnosti a marginalitu porušení zákonných ustanovení ze strany žalobce tak správní orgán uložil žalobci pokutu v rozporu se zásadou individualizace správního trestu. Dle žalobce je také s podivem, že žalovaný neuvažoval o udělení správního trestu

napomenutí nebo některou z alternativ správního trestání, jako je podmíněné upuštění od uložení správního trestu nebo upuštění od uložení správního trestu, neboť dle žalobce je zjevné, že již samotné projednání věci s žalobcem je dostačující pro zajištění ještě větší snahy žalobce k prevenci pochybení na poli elektronické evidence tržeb.

6. Žalobce následně tvrdí, že i kdyby byla materiální stránka deliktů jím údajně spáchaných naplněna, byl zde dán liberační důvod v podobě nepředvídatelné technické chyby zařízení k odesílání datových zpráv o přijatých tržbách, a své zaměstnance řádně a preventivně proškoloval na úseku elektronické evidence tržeb.
7. Závěrem žalobce brojí proti přístupu správního orgánu prvního stupně, zejména proti skutečnosti, že byl žalobce opakovaně označován za pachatele deliktů bez dalšího, že se zaměstnanci správního orgánu prvního stupně chovali zcela neadekvátně a v rozporu s principy dobré správy, vyhrožovali žalobci udělením pořádkové pokuty.
8. V doplnění žaloby pak žalobce dále rozvíjí výše uvedené námitky. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku a námitce výše trestu žalobce pouze podrobněji rozvíjí své argumenty, uvedené v žalobě. K námitce nezákonnosti a nesprávnosti procesního postupu žalobce doplňuje, že i kdyby hypoteticky byl protokol o místním šetření dostatečným důkazním prostředkem v řízení o přestupku v oblasti dodržování pravidel dle zákona o EET, je zcela nepřijatelné, aby měl správce daně protokoly předtištěné protokoly. Zároveň žalobce uvádí, že musí být poučen o možnosti vyjádřit nesouhlas s obsahem protokolu a odmítnutí podpisu protokolu – je sice pravdou, že žalobce podepisuje poučení, v němž jsou tyto informace obsaženy, avšak vzhledem délce a nepřehlednosti tohoto textu nelze po žalobci vyžadovat, aby byl s obsahem poučení dokonale obeznámen. Žalobce dále doplňuje, že nezákonnost napadeného rozhodnutí dle jeho názoru způsobuje také skutečnost, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, zda toto rozhodnutí podepsala oprávněná a odborně kompetentní úřední osoba, u napadeného rozhodnutí žalovaného pak zpochybňuje oprávnění podepsané osoby tento podpis učinit. Konečně žalobce zpochybňuje přístup správních orgánů při vedení místního šetření, při němž tyto osoby často používaly nekonkrétní a neurčité výrazy a subjektivně zabarvené odhady, které vydávaly tyto úřední osoby za naprosto exaktní výsledky kontroly – které následně posuzuje jako přítěžující okolnosti při výměře trestu žalobce. Tento postup je přitom podle žalobce v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ve vztahu k žalobním bodům s ohledem na jejich podobnost s odvolacími body v řízení před žalovaným toliko opakuje svou argumentaci, vyjádřenou již v napadeném rozhodnutí, kterou ve vyjádření obsáhle cituje.
10. Nad rámec této argumentace žalovaný poukazuje na opožděnost námitek žalobce, vyjádřených nad rámec námitek, učiněných již v žalobě, z důvodu, že ke dni podání doplnění žaloby již uplynula lhůta k podání žaloby.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

12. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalovaného ohledně opožděnosti doplnění žalobních bodů ze strany žalobce, a to podáním ze dne 25. 10. 2018, neboť rozsah žalobních bodů vymezuje dle § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsah přezkumné činnosti krajského soudu. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vznesenými žalobními body je přitom správní soud vázán, správní rozhodnutí přezkoumá jen v mezích žalobních bodů, s výjimkou případné nicotnosti a vad řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., k nimž správní soud přihlíží z úřední povinnosti bez ohledu na obsah žaloby. K jiným, než včas uplatněným žalobním bodům správní soud nepřihlíží. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015-20, *„soud v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásady do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat.“* (obdobně srov. např. rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, nebo ze dne 18. 11. 2013, č. j. 6 Azs 18/2013-37, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobci bylo napadené rozhodnutí oznámeno dne 13. 8. 2018. Lhůta pro podání žaloby, resp. rozšíření žaloby o další žalobní body tak uplynula dne 16. 10. 2018.
13. Jestliže tedy žalobce doplnil žalobu o další žalobní body podáním ze dne 25. 10. 2018, konkrétně tedy o námitku spočívající v neoprávněnosti jednotlivých úředních osob podepsat napadená rozhodnutí a námitku subjektivního hodnocení okolností případu, které byly žalobci následně přičítány jako přítěžující okolnosti při výměře trestu, je zřejmé, že k tomuto rozšíření došlo po lhůtě k podání žaloby, protože soud nemůže přihlížet k žalobním bodům, které nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě pro podání žaloby. Soud však může přihlížet k argumentaci žalobce, kterou rozšiřuje rozsah skutkových a právních důvodů žalobních bodů, uvedených v žalobě již dříve, vztahujících se k nyní projednávané věci, tedy k námitce nenaplnění materiální stránky přestupku, námitce nezákonně určené výměry a druhu trestu a námitce nezákonného procesního postupu žalobce při vedení kontroly žalobce.
14. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry žalovaného (a správního orgánu prvního stupně), kterými byl žalobce shledán vinným ze spáchání dvou přestupků v oblasti EET.
15. První námitka žalobce směřovala k nezákonnosti závěrů správních orgánů z důvodu, že jednání žalobce nenaplnilo materiální stránku přestupku. Krajský soud se s těmito závěry nemůže ztotožnit. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že *„[p]řestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“* Je pravda, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila i trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Nicméně Nejvyšší správní soud taktéž ustáleně judikuje, že *„[f]ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě,*

kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.” (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-81, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Nejvyšší správní soud přitom tyto závěry použil nikoliv vždy výhradně ve spojení s přestupky na poli dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6 As 18/2017-32 nebo ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 64/2018-72). Není tak případná námitka žalobce, že judikatura, užitá v napadeném rozhodnutí žalovaným, je neaplikovatelná na nyní projednávanou věc, neboť citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné obecně na jakékoliv řízení o přestupku.

16. V nyní projednávané věci přitom krajský soud neshledal tak významné okolnosti, že by vyloučily, aby jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Tímto chráněným zájmem přitom není, jak nesprávně dovozuje žalobce, primárně správné zjištění a stanovení daní ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu, nýbrž „*získání informací, které zabezpečí lepší správu daní. (zejména daní z příjmů a daně z přidané hodnoty)*“ (viz Důvodová zpráva k zákonu o EET). Jinými slovy, ve smyslu zákona o EET materiální stránka spáchaného přestupku spočívá v tom, že v důsledku porušení povinnosti nejpozději při uskutečnění tržeb vystavit účtenky tomu, od koho plynou, došlo jednak k samotnému porušení povinností vyplývajících z předmětu a účelu zákona o EET, jednak byl ohrožen veřejný zájem na očekávání společnosti, aby kontrolou dodržování povinností stanovených zákonem by řádně zajištěna i ochrana fiskálních (ekonomických) zájmů státu, pak i zdejší soud shledává v tomto jednání naplnění materiální stránky nebezpečnosti jednání žalobce. Otázka výše částky pak není důvodem pro vyslovení závěru o absenci materiální stránky nebezpečnosti takového jednání. Nutno mít na zřeteli, že cílem elektronické evidence tržeb je účinný výběr daní a narovnání podnikatelského prostředí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16). Chráněna je tedy funkčnost celého hospodářského systému, nikoli jen fiskální zájem státu na vybrání daně v určité výši. Výše zde zaevidované částky je ale okolností, která by mohla mít význam pro úvahy o výši udělované sankce (viz níže).
17. Stejným způsobem krajský soud hodnotí argumentaci žalobce, že při množství transakcí za den není možno vyhnout se technickému či personálnímu pochybení. Takové tvrzení nemůže obstát v situaci, kdy odpovědnost za přestupek podnikající fyzické osoby je koncipována jako odpovědnost objektivní (srov. § 22 zákona o přestupcích), a zavinění žalobce se proto v řízení o spáchání přestupku nezkoumá. Ke zmírnění tvrdosti zákona u přestupků s objektivně určenou odpovědností za ně existuje v zákoně o přestupcích institut vyvinění, který za určitých okolností umožňuje zbavit se odpovědnosti za spáchaný přestupek (srov. § 23 ve spojení s § 21 zákona o přestupcích). Naplněním liberačního důvodu přitom žalobce v jiné části žaloby argumentuje, a krajský soud se tak těmito argumenty bude níže v tomto rozsudku zabývat. Ve vztahu k námitce nenaplnění materiální stránky přestupku je však třeba konstatovat, že selhání technického či lidského faktoru u žalobce není výjimečnou okolností, která by způsobovala, že jednání žalobce neporušilo či neohrozilo chráněný zájem společnosti. To ostatně v napadeném rozhodnutí tvrdí i žalovaný, z čehož je zjevné, že se naplněním materiální stránky přestupku v případě žalobce explicitně zabýval (v rozporu s tvrzením žalobce), a důvody pro konstatování, že jednáním žalobce nedošlo k ohrožení či porušení zájmu společnosti, neshledal.

18. Krajský soud neshledal důvodnou taktéž námitku žalobce stran procesního pochybení žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, v postupu kontroly dodržování povinností v oblasti evidence tržeb žalobce. Žalobce v žalobě nejprve namítá, že správní orgán měl při kontrole dodržování povinností žalobce postupovat dle kontrolního řádu ve spojení se správním řádem, nikoliv dle daňového řádu. S těmito tvrzeními krajský soud nesouhlasí. Kontrolní řád je totiž obecným právním předpisem, upravujícím kontrolu dodržování povinností ze strany orgánu veřejné správy a osob k tomu zmocněných (srov. § 1 kontrolního řádu). V oblasti dodržování povinností evidovat tržby je však zákonem, působícím jako *lex specialis* ke kontrolnímu řádu, daňový řád, což vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o EET, dle které „[k]ontrolní nákup je na základě odkazu obsaženého v § 33 faktickým úkonem, jehož režim vyplývá z úpravy daňového řádu. Materiální podstatou kontrolního nákupu je zjištění skutečného stavu okolností relevantního pro následné posouzení, zda u subjektu, vůči němuž je kontrolní nákup vykonáván, nedošlo k porušení zákonných povinností. Jedná se proto o postup při vyhledávací činnosti podle § 78 a násl. daňového řádu, konkrétně o úkon v rámci místního šetření podle § 80 až 84 daňového řádu, které je součástí vyhledávací činnosti.“ Ustanovení kontrolního řádu se tak na kontrolní nákup použije pouze tehdy, pokud daňový řád určitý aspekt kontroly sám neupravuje. Vzhledem k obsahu důvodové zprávy přitom nemůže obstát ani argument žalobce o zjevné vůli zákonodárce užít na kontrolu podle zákona o EET kontrolní řád z důvodu použití pojmu „kontrolní nákup“ – zatímco žalobce totiž vůli zákonodárce pouze dovozuje výkladem, z důvodové zprávy vůle zákonodárce zcela explicitně vyplývá.
19. Není také pravdou, že žalobci je odebrána v případě záznamu průběhu místního šetření protokolem možnost bránit se proti průběhu místního šetření. Žalobce má totiž jako daňový subjekt dle § 60 odst. 3 písm. i) daňového řádu právo činit v rámci místního šetření učinit do protokolu návrhy nebo výhrady, vztahující se k obsahu protokolu, k nimž se dle písm. j) stejného ustanovení musí správní orgán prvního stupně vyjádřit. Za zcela alibistické a do jisté míry absurdní považuje krajský soud tvrzení žalobce ve vyjádření k žalobě, že sice byl poučen o možnosti nesouhlasit s obsahem protokolu o místním šetření, stejně jako o možnosti odeprít souhlas s podpisem protokolu, avšak s ohledem na délku a nepřehlednost tohoto poučení po něm nelze spravedlivě požadovat, aby byl s obsahem poučení podrobně obeznámen. Žalobce jinými slovy tvrdí, že by neměl nést následky skutečnosti, že sice měl k dispozici poučení o svých právech v řízení, které se jeho práv přímo dotýkalo, a podepsal, že byl poučen a tomuto poučení rozumí, avšak ve skutečnosti z důvodu délky tohoto poučení jej nečetl pořádně (pokud vůbec), nebo poučení nerozuměl, přesto jej podepsal.
20. Stejně tak nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že je nepřípustné, aby měl správní orgán prvního stupně předtištěný protokol o místním šetření. Právě naopak, je zcela žádoucí, aby správní orgán prvního stupně pro účely naplnění zásady efektivy a hospodárnosti daňového řízení a zásady minimalizace zásahů do práv daňových subjektů měl k dispozici takové prostředky, které urychlí samotný průběh místního šetření, a umožní tak daňovému subjektu plně se soustředit na vlastní předmět svého podnikání. Z protokolů o místním šetření u žalobce přitom nevyplývá, že by tyto protokoly, jakkoliv předjímalý pochybení na straně žalobce, stejně jako z nich nejsou zjevné žalobcem tvrzené závěry o projednání zprávy o daňové kontrole (která ostatně v řízení s žalobcem ani neprobíhala). Námitka žalobce je tak nedůvodná.

21. Za nedůvodnou považuje krajský soud taktéž námitku nezákonně určené výše, popř. druhu trestu žalobce. K tomu krajský soud předesílá, že správní soudy nejsou oprávněny posuzovat prostou přiměřenost uložené sankce. Ukládání sankcí za správní delikt je totiž projevem volného uvážení správních orgánů; jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaném pod č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). [...] Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). [...] V posuzovaném případě byl krajský soud oprávněn hodnotit námitku žalobkyně týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“
22. Vázán těmito východisky krajský soud konstatuje, že uložená pokuta ve výši 37 000 Kč z hlediska „prosté“ zákonnosti ob stojí. Správní orgány se pohybovaly v rámci zákonného rozpětí stanoveném v § 29 odst. 2 zákona o EET, podle kterého bylo možné uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Pokutu také přezkoumatelným, uceleným a koherentním způsobem odůvodnily.
23. Klíčovou částí této námitky bylo tvrzení žalobce, týkající se likvidačního charakteru uložené pokuty. Zde krajský soud předně upozorňuje, že majetkové poměry pachatele deliktu nepatří mezi výslovně zákonem uvedená kritéria pro ukládání pokut za správní delikty. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS) v souvislosti s tím dovodil, že uložená pokuta nesmí mít likvidační dopad. Správní orgány jsou povinny dbát toho, aby

ukládaná pokuta neměla likvidační charakter. Této povinnosti správní orgány dostály. Správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše pokuty s ohledem na krátkou dobu od zahájení činnosti provozovny žalobce v době udělení pokuty za přestupek z evidovaných tržeb žalobce za období od 12. 10. 2017 do 7. 12. 2017, přičemž dospěl k závěru, že měsíční obrát žalobce činí přibližně 260 000 Kč. Uložená pokuta tak činí necelých 15 % z měsíčního průměrného obrátu žalobce, stejně jako méně než 1 % zákonné sazby. Nelze taktéž odhlédnout od skutečnosti, že žalobce sice namítá likvidační charakter pokuty mu uložené, avšak zmiňovanou likvidační povahu v řízení před správními orgány ani před soudem nijak nedokazuje. Pokud žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně vycházel při určování výše pokuty z údajů po spáchání správního deliktu, krajský soud k tomu uvádí, že způsob určení výše pokuty tak, jak bylo popsáno v tomto odstavci, odpovídá judikaturním požadavkům, vymezeným Nejvyšším správním soudem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133).

24. K žalobcem tvrzenému naplnění liberačního důvodu dle § 23 ve spojení s § 21 zákona o přestupcích krajský soud uvádí, že pokud žalobce tvrdí, že neodeslání datové zprávy o uskutečněné platbě neproběhlo z důvodu technické chyby na straně poskytovatele software pro elektronickou evidenci tržeb u žalobce, pak toto tvrzení nijak nevysvětluje, proč je z detailního výpisu datových zpráv, odeslaných žalobcem správnímu orgánu prvního stupně jako správci daně, zjevné, že datové zprávy o přijatých platbách byly dne 3. 11. 2017 od času 11:28 ze strany žalobce správnímu orgánu prvního stupně odesílány, a to včetně pozdější platby správního orgánu prvního stupně na základě účtenky č. 1483, z času 11:46, avšak platba správního orgánu prvního stupně na základě účtenky č. 1478 v 11:23 evidována žalobcem nebyla. Námitka žalobce stran naplnění liberačního důvodu je v žalobě formulována značně obecně, avšak měl-li žalobce předložením vyjádření správce software žalobce pro elektronickou evidenci tržeb prokazovat, že zrovna u tržby, obdržené od správního orgánu prvního stupně na základě účtenky č. 1478 v 11:23 došlo k poruše při odesílání a zároveň při znovu-odesílání ve lhůtě 48 hodin podle § 22 zákona o EET, pak toto krajský soud nepovažuje za naplnění liberačního důvodu.
25. *„Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které právnická osoba vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o úsilí maximálně možné, které je právnická osoba objektivně schopna vynaložit (zákon používá kritérium „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat“, a nikoliv např. „spravedlivě požadovat“, „požadovat s ohledem na poměry“ a podobně; MS v Praze 11 A 107/2013). Jak k tomuto obecnému liberačnímu důvodu uvedla H. Prášková: „Liberační důvod je koncipován tak, aby dopadal pouze na skutečnosti objektivního charakteru.“ (Prášková 2013 s. 321) Právnická osoba by tedy musela objektivně učinit vše pro to, aby splnila povinnosti v jiném zákoně. Ke zproštění se objektivní odpovědností ovšem nedojde jen proto, že se pachatel jiného správního deliktu protiprávního jednání dopustil v dobré víře (NSS 5 A 110/2001), ani odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera (NSS 1 As 112/2010). Ke zproštění se objektivní odpovědnosti nedojde také v případě, pokud právnická osoba neprokáže, že provedla technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušování zákona, a proto nepostačí odkaz na to, že tato technicky možná opatření po ní nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické (NSS 4 As 123/2014). Mezi důvody zproštění se odpovědnosti právnické osoby za přestupek nebudou patřit ani skutečnosti spočívající výlučně ve vnitřních poměrech právnické osoby (NSS 6 A 109/2000). Zproštění odpovědnosti za přestupek se právnická osoba nemůže dovolávat odkazem na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců, respektive tyto odkazy nelze*

považovat za vynaložení veškerého úsilí (NSS 1 As 254/2016). [...] Liberační důvod mohou představovat například přírodní katastrofy, které nemohla odpovědná osoba ovlivnit. Naopak tímto důvodem nemohou být takové překážky splnění právní povinnosti, které je osoba povinná překonat nebo odstranit...“ (srov. Vetešník, P. § 21, In: Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 158).

26. Z citované odborné literatury, vycházející ve svých závěrech z judikatury Nejvyššího správního soudu, vztahující se k uplatnění liberačních důvodů u spáchaných přestupků, je zjevné, že u žalobce k naplnění liberačního důvodu dojít nemohlo. Skutečnosti, které žalobce namítá, jsou totiž ryze subjektivního charakteru. Jinými slovy, je odpovědností žalobce zvolit si smluvní partnery a zaměstnance, jejichž prostřednictvím má dodržovat zákonné povinnosti tak, aby těmto povinnostem byl skutečně schopen dostát. V opačném případě žalobce musí nést odpovědnost za jednání, které je mu přiřitatelné. To však na druhou stranu samozřejmě nebrání žalobci v uplatňování regresního nároku jak vůči smluvním partnerům, kteří porušili své smluvní povinnosti, tak vůči zaměstnancům, kteří porušili své povinnosti, vyplývající z pracovněprávního vztahu s žalobcem.
27. Konečně k tvrzení žalobce o neadekvátním postupu správního orgánu prvního stupně krajský soud uvádí, že z protokolů o vedení místního šetření s žalobcem nevyplývá jakýkoliv nestandardní postup správního orgánu prvního stupně, ani žalobce v průběhu místního šetření zjevně takové nestandardnosti nenamítal. Krajský soud nyní zpětně nemá prostředky, jak prověřit tvrzení žalobce o přístupu úředních osob správního orgánu prvního stupně, když z průběhu správního řízení, i vlivem procesní pasivity žalobce, jakékoliv nestandardnosti nevyplývají.

V. Závěr a náklady řízení

28. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu